Ετος Γ' — Αριθμος 137 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 15 Φεβρουαριου 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνος, (συνέχ.), μυθιστ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία *Α. Δουμᾶ*, (συνέχ.), μετάφρ. *Δμλ.* — Ο ΛΙΘΟΓΛΥΦΟΣ, διήγημα *Bonaventure Soulas*, (συνέχ. καὶ τέλος). — ΟΙ ΔΕΚΑ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ, ἱστορικὸν ἐπεισόδιον.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προκληρωτία
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Παρετήρησε τὸν ποιητὴν κλαδεύοντα. (σελ. 186).

Λίαν προσεχῶς ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες τὴν πολύκροτον μυθιστορίαν

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

τοῦ περιωνύμου Ῥώσου ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ. Ἡ μυθιστορία αὕτη, ὅτε ἰτὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν Πετρουπόλει, ἐνεποίησε μεγίστην αἴσθησιν καὶ παρευθὺς μετεφράσθη εἰς πλείστας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ εὐλόγως, διότι ἐν αὐτῇ μετ' ἀπαραμίλλου τέχνης ζωγραφίζονται σκηναὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ ῥωσικοῦ βίου, θεωρεῖται δὲ ὡς τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον καὶ διακεκριμένον ἔργον τοῦ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰ ὕδατα ἀνήρχοντο μέχρι τῶν γονάτων του.

Ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδωλίου καὶ ἤκουεν ἀπαθῶς τὴν εἰσροὴν αὐτῶν.

Τὸ ὑπόγειον ἐπληροῦτο ὁλονέν· μετ' ὀλίγον τὰ ὕδατα ἔφθασαν μέχρι τοῦ στήθους του καὶ μετ' οὐ πολὺ ὑπεράνω τῶν ὤμων του.

— Ἐμπρός!... εἶπε τότε ὁ Καπελοῦζος διὰ φωνῆς ἀγρίας, ἡ ὥρα ἐσήμανε πλέον!...

Καί, διασχίσας τὰ ὕδατα ἀπνευστί, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ὀπῆς, ἀπέσπασε διὰ στιβαρᾶς χειρὸς τὴν μάχαιραν, ἣν εἶχε προσηλώσει ἐπὶ τοῦ χαίνοντος τοίχου, καί, καταβαλὼν τελευταίαν προσπάθειαν, διέρρηξε τὸν τοῖχον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν...

Σταθεὶς ἀκίνητος ἐπί τινας στιγμὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων, ὁ Καπελοῦζος δὲν ἐτόλμησε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν εἰ μὴ ὅτε ἐνόησεν ὅτι εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ.

Ὅτε δ' ἀνῆλθεν, ἀνέπνευσε πλέον.

Καὶ τότε διέκρινεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, ἔναντί του, εἰς ἀπόστασιν πολλῶν βημάτων, τὴν σκιὰν ἀνθρώπου, ὀρθίου ἐπί τινος ἁλιευτικοῦ ἀκατίου.

Ὁ Καπελοῦζος συνεκέντρωσε πάσας τὰς δυνάμεις, ἵνα φθάσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πάραυτα ἀνεγνώρισεν.

Ἦτο ὁ Κορζύ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του, ὅστις, ἰδὼν μακρόθεν αὐτόν, ἔσπευδε, κωπηλατῶν, ὅπως σώσῃ τὸν δυστυχῆ κύριόν του.

Αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολύτιμοι· καθόσον ὁ Καπελοῦζος, ἀπηυδηκώς, ὡς ἐκ θαύματος ἀντεῖχεν εἰς τὴν ροὴν τοῦ ποταμοῦ, κινῶν ἀπελπιστικῶς τὰς ἐξηντλημένας χεῖράς του

Ἀλλὰ φεῦ! ὁρμητικός τις ἀντίρρους ἐκάλυψεν αὐτόν.

Ὁ Κορζὺ ἔβαλε κραυγὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἐβύθισε ταχέως τὴν κώπην του εἰς τὸν ποταμόν, τὴν ὁποίαν ὁ Καπελοῦζος, καί περ ἐν τῇ ὑστάτῃ καὶ φοβερᾷ στιγμῇ του εὑρισκόμενος, ἥρπασε τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ Κορζὺ ἠννόησε τοῦτο. Πάραυτα δέ, ἀνασύρας αὐτήν, ἥρπασε τὸν Καπελοῦζον ἐκ τῆς κόμης καί, μὲ κίνδυνον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του, κατώρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ αὐτόν, σχεδὸν ἀναίσθητον, ἐκ τοῦ ποταμοῦ.

Εἶτα δέ, ἀφοῦ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἀκατίου τὸν Καπελοῦζον, διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὴν ἑτέραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Φθάσας δ' ἐκεῖ, περιετύλιξε τὸ σῶμα αὐτοῦ διά τινος μανδύου καὶ μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Βερναρδίνων.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Καπελοῦζος, ὠχρὸς καὶ τρέμων ἔτι, διηυθύνθη, διὰ τῆς μυστικῆς θύρας, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ζολάνδης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κορζύ.

Ἐξήτασε τὰ πάντα μετὰ προσοχῆς· τὰ ἔρημα ἤδη δωμάτια, τοὺς κατεδαφισθέντας τοίχους καὶ τὴν παραβιασθεῖσαν θύραν, ἥτις ἔκειτο ἐρριμμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Καὶ ἡ Μεριέμ; εἶπεν αἴφνης πρὸς τὸν Κορζύ.

— Ἀπέθανε, κύριε!... Κοιμᾶται ἐν εἰρήνῃ ὑποκάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν ἐκείνου τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον βλέπεις ἐκεῖ κάτω. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἔθαψα.

Ὁ Καπελοῦζος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Κορζὺ καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν συμπαθῶς.

Διαρκούσης δὲ τῆς μακρᾶς ταύτης ἐπισκέψεως ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ οἰκίᾳ, ἥτις ἀνεμίμνησκεν αὐτῷ ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ κόσμου ἠγάπησεν, οὐδ' ἓν δάκρυ ἔρρευσεν ἐκ τῶν ἐσβεσμένων ὀφθαλμῶν του, οὐδ' εἰς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ὠχρῶν χειλέων του.

— Ἂς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, Κορζύ, εἶπεν ἐπὶ τέλους μετὰ βραγχνώδους φωνῆς... δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε πλέον.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐν ᾧ ἐκλείσθη μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Ὅτε δὲ πλέον ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἐκάλεσε τὸν Κορζύ.

— Θὰ ὑπάγω εἰς τοῦ Βισκορνέ, φίλε μου, εἶπεν.

— Μὲ τὰ σωστά σου; ἀπήντησεν ὁ Κορζὺ ἔκθαμβος. Καὶ ἂν σε γνωρίσουν;

— Νά με γνωρίσουν; εἶπεν ὁ Καπελοῦζος μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, ὅπως εἶμαι, δὲν εἶνε δυνατόν.

Καὶ ἐξήγαγε τὸν πῖλόν του.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν κατάλευκοι, ὡς χιών.

— Ὤ!... ὑπέλαβεν ὁ Κορζὺ στενάξας, τὸ ἠξεύρω... τὸ εἶδα!...

— Λοιπόν, ὑπάρχει κίνδυνος;

Ὁ Κορζὺ ἐσιώπα.

—Καὶ ἔπειτα, ἡ νύκτα εἶνε σκοτεινή... καί, καθὼς μὲ νομίζουν δι' ἀπεθαμμένον, θὰ μ' ἐκλάβουν διὰ φάντασμα... Τί περισσότερον;... Θέλω νὰ πληροφορηθῶ διὰ τὸν Ὀλιβιέρον... Ἐννοεῖς; Δὲν θέλω νὰ χάσω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ... Λοιπὸν καλὴ νύκτα, Κορζύ! καλὴ νύκτα, ἀγαθὲ καὶ πιστέ μου φίλε!... Ἂν δὲν ἐπανέλθω πλέον, ἡ οἰκία αὕτη καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἶνε ἰδικά σου.

Ὁ Κορζὺ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Τί; ἀρνεῖσαι;... Ὅλα, ὅλα τὰ καίω!...

Καί, θλίψας διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν χεῖρα τοῦ Κορζύ, ἀνεχώρησεν.

. . . . . .

Καίτοι πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη σημάνει τὸ μεσονύκτιον, οὐχ ἧττον πολυάριθμοι φιλοπόται ἐκάθηντο εἰσέτι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ *Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου*, ἀδιαφοροῦντες ἂν ἐκ τούτου δυσηρεστεῖτο ὁ ξενοδόχος.

Φεῦ! δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὁ ἀτυχὴς Βισκορνέ, ὅπως ὑπομνήσῃ αὐτοῖς τὰς αὐστηρὰς διαταγὰς τοῦ Ἰουδενάλλη Δουρσέν.

Ἦτο πλέον νεκρός!

Οὔτε αἱ περιποιήσεις τῶν ἰατρῶν, οὔτε αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἀγρυπνίαι τῆς συζύγου του Ἰακωβίνης ἴσχυσαν ἐναντίον τῶν θανατηφόρων πληγῶν του.

Ἡ Ἰακωβίνα, ἡ ἐνάρετος αὕτη καὶ ἀγαθὴ γυνή, ἀφοῦ ἐθρήνησεν ἐπὶ πολὺ τὸν σύζυγόν της, ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς γυνὴ δὲν εἶχε τὸ ἐπιτακτικὸν ἐκεῖνο τοῦ μακαρίτου συζύγου της, ὅπως ἀνθίσταται εἰς τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τῶν θαμώνων τοῦ ξενοδοχείου της. Ἑπομένως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἔβαινον καλῶς αἱ ἐργασίαι τοῦ *Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου*, αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἤρξαντο νὰ δυσφημῶσιν αὐτήν.

Ὁ Καπελοῦζος παρετήρησεν ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου καὶ περιέμενε, κρυπτόμενος πάντοτε εἰς τὴν σκιάν, ὅπως ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ τελευταῖος τῶν θαμώνων του.

Τούτου δὲ γενομένου, εἰσῆλθε μετὰ προφυλάξεως καί, ἀφοῦ ἔκλεισε ἐπιμελῶς τὴν θύραν, προυχώρησε πρὸς τὴν Ἰακωβίναν.

— Κύριε, εἶπεν αὕτη ἠδέως, ἡ ὥρα εἶνε πολὺ προχωρημένη καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ καθήσω περισσότερον...

Ὁ Καπελοῦζος ἀπεκαλύφθη ἐνώπιον τῆς Ἰακωβίνης, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Κύριε Καπελοῦζε! ἀνέκραξε πλήρης χαρᾶς ἡ νεαρὰ γυνή, πλησιάζουσα ζωηρῶς τὸν ἀρχαῖον φίλον τοῦ συζύγου της.

— Σούτ!... Ἰακωβίνα, εἶπεν ὁ Καπελοῦζος, θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, εἶμαι ἀπεθαμμένος.

Ἡ Ἰακωβίνα ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος.

— Ἀπεθαμμένος;... εἶπεν.

— Ναί... ἀπεθαμμένος... δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' ὄχι διὰ σέ, ἡ ὁποία ἐστάθης πάντοτε εἰς ἐμὲ τόσῳ καλὴ καὶ περιποιητική.

— Τί σημαίνει;...

— Μ' ἔρριψαν εἰς τὰς σκοτεινοτέρας φυλακὰς τοῦ Φρουρίου... ὁπόθεν ἐδραπέτευσα χθές.. καὶ ἦλθα νά σ' εὕρω σήμερον, διότι ἔχω νά σου ὁμιλήσω.

— Τότε περιμένετε, κύριε.. πηγαίνω νὰ κλείσω τὴν θύραν διά νά μὴν ἔλθῃ κάνεις νά μας ἐνοχλήσῃ.

Τούτου δὲ γενομένου, ἡ Ἰακωβίνα ἐπανῆλθε τάχιστα.

— Λοιπὸν τί ἔχετε νά μου εἰπῆτε; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἀλλὰ πρῶτον... ὁ Βισκορνὲ ποῦ εἶνε;

Ἡ Ἰακωβίνα ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν.

— Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι μαυροφορεμένη;

— Καὶ πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Καπελοῦζος, ὁ πτωχὸς Βισκορνέ;...

— Ἐπληγώθη θανατηφόρως ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Δ' Ἀρμανιὰκ καὶ ἀπέθανε, κύριε.

Ὁ Καπελοῦζος ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μέτωπον.

— Ἀπέθανεν; εἶπεν.

— Ἀλλοίμονον!... ναί, κύριε.

— Ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχήν του! ἐψιθύρισεν ὁ Καπελοῦζος, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἦτο γενναῖος ἄνθρωπος!... θὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν...

Ἀμφότεροι ἐσιώπησαν πρὸς στιγμήν.

— Τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ δήμιος, ἂς ἀφήσωμεν αὐτά, κυρὰ Ἰακωβίνα. . . Ἐκεῖνοι οἱ νέοι, τοὺς ὁποίους ἔστειλα εἰς τὸν σύζυγόν σου, τί γίνονται ; . . . ἐπανῆλθον ;

Ἡ Ἰακωβίνα ἠρυθρίασεν.

— Ἐκεῖνοι οἱ νέοι ; εἶπεν.

— Ναί . . . ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβὰν Μαγιέ ; Ἠξεύρεις τί ἐνδιαφέρον εἶχα δι' αὐτούς Λοιπόν, εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διὰ νὰ μάθω, ἂν ζῶσιν ἀκόμη καὶ τί γίνονται ; . . .

— Τοὺς εἶδον τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ταραχῆς.

— Ἄχ ! εἶπεν ὁ Καπελοῦζος πλήρης χαρᾶς . . . καὶ δὲν σοῦ παρήγγειλαν νὰ εἰπῇς τίποτε εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε στείλει εἰς Παρισίους ;

— Ὁ κύριος Ζεβὰν μοῦ εἶπεν. «Ἂν ἔλθῃ κάνεις νὰ ἐρωτήσῃ δι' ἡμᾶς, εἰπέ του ὅτι ἐπεστρέψαμεν εἰς Τουραίνην.»

— Εἰς Λανζαί, προσέθηκε ζωηρῶς ὁ Καπελοῦζος.

— Ναί, εἰς Λανζαί, ἔχετε δίκαιον.

— Ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος ; . . . δέν σου εἶπε τίποτε ;

— Ὁ κύριος Ὀλιβιέρος ἦτο πολὺ λυπημένος.

— Διατί ;

— Τὸ πρόσωπόν του ἦτο κάτωχρον καὶ οἱ ὀφθαλμοί του κατακόκκινοι. . . Ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ὑποφέρει πολύ.

— Καὶ δέν σου εἶπε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του ;

— Ὄχι, κύριε.

— Ὄχι ;... περίεργον...Τέλος πάντων! Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ἀναχωρεῖτε, κύριε ; εἶπεν ἡ Ἰακωβίνα.

— Ναί.

— Καὶ σκοπεύετε, προσέθηκε διστάζουσα, νὰ ὑπάγετε; . . .

— Εἰς Λανζαί ; . . . πιθανόν. Δὲν εἶμαι διόλου ἀσφαλὴς ἐδῶ· αὔριον ὅλα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας θὰ τεθῶσιν εἰς κίνησιν διὰ νὰ μ' ἐπανεύρωσιν. Ὥστε πρέπει ἀπόψε νὰ φύγω ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

— Εἰμπορεῖτε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰακωβίνα τεταραγμένη, νὰ μοῦ κάμετε... μίαν χάριν . . .

— Νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Ζεβὰν ὅτι μία ψυχὴ δέν τον ἐλησμόνησε, δὲν εἶνε αὐτό ; εἶπεν ὁ Καπελοῦζος.

Ἡ Ἰακωβίνα δὲν ἀπήντησεν· ἀλλ' ἡ ταραχὴ τοῦ προσώπου της ἦτο ἡ εὐγλωττοτέρα ἀπάντησις.

— Τοῦτο θὰ γίνῃ, κυρὰ Ἰακωβίνα, ἐπανέλαβεν ὁ Καπελοῦζος, ἐπὶ τοῦ κατηφοῦς προσώπου τοῦ ὁποίου ἀπεικονίσθη πρὸς στιγμὴν ἐλαφρὸν μειδίαμα.

— Πόσον εἶσθε καλός ! . . .

— Καλὴ νύκτα ! κυρὰ Ἰακωβίνα . . . καλὴ νύκτα !

Ὁ Καπελοῦζος, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Βερναρδίνων.

Ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

Ὁ Κορζὺ ἐνεφανίσθη.

— Ἀ ! ἰδοὺ λοιπὸν ἦλθες, εἶπε περιχαρὴς οὗτος, σῶος καὶ ὑγιής !

— Δόξα τῷ Θεῷ !

— Καὶ οἱ δύο νέοι μας !

— Ἐπέστρεψαν εἰς Λανζαί. . . ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑπάγω.

— Καὶ ἡ Ζολάνδη ; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Κορζύ . . . δὲν θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὴν εὕρωμεν ;

Τὸ μέτωπον τοῦ Καπελούζου συνωφρυώθη.

— Νομίζεις ὅτι τὴν ἐλησμόνησα ; εἶπεν ἀγρίως ὁ δήμιος...Σύ, φίλε μου, νὰ φροντίσῃς νὰ ἐξετάσῃς καὶ νὰ μάθῃς δι' αὐτήν· καὶ ἅμα ἀνακαλύψῃς τίποτε, μήνυσέ μου εἰς Λανζαὶ μὲ κάνένα πιστὸν φίλον μας.

— Νὰ ἦσαι βέβαιος, κύριε.

— Λοιπὸν καλὴν νύκτα, καλέ μου Κορζύ . . . εἶνε πλέον καιρός. . .καλὴν νύκτα.

— Καλὴν νύκτα, κύριε . . . καὶ ἔχε πεποίθησιν εἰς ἐμέ.

Καὶ ὁ Καπελοῦζος μὲ καρδίαν συντετριμμένην διηυθύνθη πρὸς τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

Ἕπεται συνέχεια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΜΔ'

Τὸ Ἰατρεῖον τοῦ Σχικώ, τὸ βελβοκέτον τοῦ Κουέλου καὶ τὸ ἀνεμοβόλον ὅπλον τοῦ Σχομβέργ.

Ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Σχικώ, ὑπὸ τὴν φαινομένην ψυχρότητά του, κατειχετο ὑπὸ μεγίστης χαρᾶς, ὅτε ἐπανήρχετο εἰς τὸ Λοῦβρον.

Ἠσθάνετο τριπλῆν εὐχαρίστησιν, ὅτι παρέσχεν ἐκδούλευσιν πρὸς γενναῖον ἄνδρα ὁποῖος ἦτο ὁ Βουσύ, ὅτι μετέσχε τινῶν μηχανορραφιῶν καὶ ὅτι κατέστησε δυνατὸν τῷ βασιλεῖ ἀπαιτούμενον ὑπὸ τῶν περιστάσεων πραξικόπημα.

Τῷ ὄντι, μὲ τὴν γνωστὴν κεφαλὴν καὶ ἰδίως τὴν καρδίαν τοῦ Βουσὺ καὶ τὸ γνωστὸν τοῦ συνεταιρισμοῦ πνεῦμα τῶν Γκίζη, ὑπῆρχε μέγας κίνδυνος ν' ἀνατείλῃ θυελλώδης ἡμέρα ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

Ὅ,τι ὁ βασιλεὺς ἐφοβεῖτο καὶ ὁ Σχικὼ εἶχε προίδει, συνέβη.

Ὁ κύριος δὲ Γκίζης, ἀφοῦ, τὴν πρωΐαν, ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκόν του τὰ σημαντικώτερα μέλη τῆς *Ἐνώσεως*, τὰ ὁποῖα προσῆλθον, ὅπως προσφέρωσιν αὐτῷ τὰ γνωστὰ ἡμῖν καὶ δι' ὑπογραφῶν κεκαλυμμένα κατάστιχα, ὑπεσχέθη δ' αὐτοῖς ἀρχηγὸν τῆς *Ἐνώσεως* καὶ ἀπῄτησε παρ' αὐτῶν νὰ ὀμόσωσιν ὑπακοὴν πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ βασιλέως διορισθησόμενον ἀρχηγόν, συνδιελέχθη δὲ μετὰ τοῦ καρδιναλίου καὶ τοῦ κυρίου δὲ Μεγιέν, ἐξῆλθεν, ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ δουκὶ δ'Ἀνζιοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπανίδει ἀπὸ τῆς δεκάτης ἑσπερινῆς ὥρας τῆς προτεραίας.

Ὁ Σχικὼ ὑπώπτευε τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ἑπομένως, ἐξελθὼν τοῦ μεγάρου τοῦ Βουσύ, μετέβη, ἀπ' εὐθείας, νὰ περιπλανᾶται περὶ τὸ ἐπὶ τῆς γωνίας τῶν ὁδῶν Ὠτφέϊλ καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου κείμενον μέγαρον δ'Ἀλανσών.

Μόλις δ' εἶχε παρέλθει τέταρτον τῆς ὥρας, ὅτε εἶδε τὸν περιμενόμενον νὰ ἐμφανισθῇ διὰ τῆς ὁδοῦ Ὑσέτ.

Ὁ Σχικὼ ἐκρύβη ὄπισθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Κοιμητηρίου, ὥστε ὁ δοὺξ Γκίζης εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ.

Ὁ δοὺξ εὗρε τὸν πρῶτον θαλαμηπόλον τοῦ πρίγκηπος λίαν ἀνήσυχον διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου του, εἰ καὶ πιστεύοντα, ὅτι οὗτος εἶχε μεταβῇ νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ Λοῦβρον.

Ὁ δοὺξ ἠρώτησεν, ἐάν, ἀπόντος τοῦ πρίγκηπος, ἠδύνατο νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ Αὐριλύ· ὁ δὲ θαλαμηπόλος τῷ ἀπήντησεν, ὅτι ὁ Αὐριλὺ ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου του, ὅπου ἠδύνατο νά τον ἴδῃ.

Ὁ δοὺξ εἰσῆλθεν.

Ὁ Αὐριλύ, ὡς εἶναι ἡμῖν γνωστόν, κιθαρῳδὸς καὶ ἐμπεπιστευμένος τοῦ πρίγκηπος, ἐγίνωσκε πάντα τὰ μυστικὰ αὐτοῦ, ἑπομένως ἔδει νὰ ἠξεύρῃ ποῦ εὑρίσκετο ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης.

Ὁ Αὐριλὺ ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἀνήσυχος, ἐκ διαλειμμάτων δὲ παρῄτει τὴν κιθάραν του, ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς ὁποίας οἱ δάκτυλοί του διέτρεχον ἀμελῶς, ἐπλησίαζε δ' εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρει, ἐὰν ὁ δοὺξ ἐπέστρεφε.

Τρὶς εἶχον ἀποστείλει εἰς τὸ Λοῦβρον καὶ πάντοτε ἔλαβον ἀπάντησιν, ὅτι ὁ δούξ, ἐπιστρέψας λίαν ἀργὰ τὴν νύκτα, ἐκοιμᾶτο ἔτι.

Ὁ κύριος δὲ Γκίζης ἠτήσατο πληροφορίας παρὰ τοῦ Αὐριλύ, περὶ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ, οὗτος δὲ τῷ εἶπεν, ὅτι, τὴν προτεραίαν, εἶχεν ἀποχωρισθῇ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ξηροῦ Δένδρου, ὑπὸ ὁμίλου ἀνδρῶν, συνωστιζομένων πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ὡραίου Ἀστέρος, ὅτι δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον δ'Ἀλανσών, ὅπου περιέμενε τὸν δοῦκα, ἀγνοῶν ἐὰν οὗτος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τό Λοῦβρον. Ἀνεκοίνωσε δ' ὁ κιθαρῳδὸς τὴν ἐπανειλημμένως δοθεῖσαν αὐτῷ ἀπάντησιν, ὅτι ὁ δοὺξ ἐκοιμᾶτο.

— Κοιμᾶται τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ; εἶπεν ὁ δούξ· δὲν εἶναι πιθανόν, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ βασιλεύς, συνήθως, ἔχει ἐγερθῇ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν. Ὀφείλετε νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ Λοῦβρον, Αὐριλύ.

— Τὸ ἐσκέφθην, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Αὐριλύ· φοβοῦμαι ὅμως μήπως ὁ ὑποτιθέμενος ὕπνος ἦναι παραγγελία, δοθεῖσα εἰς τὸν θυρωρὸν ὑπὸ τοῦ δουκός, ὅστις ἴσως εὑρίσκεται εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν εἰς τὴν πόλιν· ἐὰν δ' οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἐξοχώτατος θέλει δυσαρεστηθῇ, ἐὰν ἀναζητήσωμεν αὐτόν.

— Αὐριλύ, ἀπήντησεν ὁ δούξ, πιστεύσατέ μου, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος εἶναι λίαν λογικὸς ἀνήρ, ὥστε δὲν θὰ εὑρίσκεται εἰς

ἐρωτικὴν συνέντευξιν καθ' ἡμέραν τοιαύτην. Ὑπάγετε, λοιπόν, εἰς τὸ Λοῦβρον ἀφόβως καὶ ἐκεῖ θὰ εὑρῆτε τὸν ἐξοχώτατον.

— Θὰ ὑπάγω, κύριε, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ τί νὰ τῳ εἴπω ;

— Ὅτι ἡ πρόσκλησις διὰ τὸ Λοῦβρον ἔχει ὁρισθῆ εἰς τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὅτι, πρὸ ἐκείνης τῆς ὥρας, ὀφείλομεν νὰ συσκεφθῶμεν. Ἐννοεῖτε, Αὐριλύ, προσέθετο ὁ δοὺξ μὲ ὀργίλον κίνημα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βασιλεὺς πρόκειται νὰ διορίσῃ ἀρχηγὸν τῆς *Ἑνώσεως*.

— Ἄριστα, ἐξοχώτατε, θὰ παρακαλέσω δὲ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ.

— Ὅπου, θά τῳ εἴπητε, ὅτι τὸν περιμένω λίαν ἀνυπομόνως, διότι πολλοί, προσκεκλημένοι διὰ τὴν δευτέραν ὥραν, εὑρίσκονται ἤδη εἰς τὸ Λοῦβρον. Ἐγώ, ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, θὰ στειλω πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Βουσύ.

— Ἔχει καλῶς, ἐξοχώτατε. Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἀνεύρω τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, τί ὀφείλω νὰ πράξω ;

— Ἐὰν δὲν ἀνεύρητε τὸν πρίγκηπα, μὴ δείξητε, ὅτι ζητῆτε αὐτόν, ἀλλ' ἀρκεῖ νά τῳ εἴπητε, βραδύτερον, μεθ' ὁποίου ζήλου προσεπάθησα νὰ συναντήσω αὐτόν. Ὅπως δήποτε, τὴν ὥραν πρώτην καὶ τρία τέταρτα θέλω εἶσθαι εἰς τὸ Λοῦβρον.

Ὁ Αὐριλὺ ἐχαιρέτησε τὸν δοῦκα καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ Σχικὼ εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐμάντευσε τὸν λόγον τῆς ἐξόδου του.

Ἐὰν ὁ δοὺξ Γκίζης ἐμάνθανε τὴν σύλληψιν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ, τὰ πάντα ἀπώλλυντο ἢ τοὐλάχιστον περιεπλέκοντο, ἑπομένως ὁ Σχικώ, παρακολουθήσας βραχυτέραν ὁδόν, ἔφθασεν εἰς τὸ Λοῦβρον πολὺ πρὸ αὐτοῦ.

Θέλομεν παρακολουθήσει τὸν Αὐριλύ, ὅστις ἄγει ἡμᾶς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεάτρου τῶν σημαντικῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας ἤτοι εἰς τὸ Λοῦβρον.

Ὁ Αὐριλὺ ἐγίνωσκε τὴν αὐλὴν καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτῆς συνδιελέχθη, κατὰ πρῶτον, μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς εἰσόδου, ὅστις ἦτο πάντοτε πρόσωπον σημαντικὸν διὰ τοὺς ἀνιχνευτὰς εἰδήσεων καὶ σκανδάλων.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἦτο εὐπροσηγορότατος· ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἐγερθῆ μὲ ἄριστην διάθεσιν.

Ὁ Αὐριλύ, ἀπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, μετέβη παρὰ τῷ θυρωρῷ, ὅστις ἐπεθεώρει καινουργῆ περιβεβλημένους ἐνδύματα θεράποντας καὶ διένεμεν αὐτοῖς λόγχας νέου σχήματος.

Ὁ θυρωρὸς προσεμειδίασε τῷ Αὐριλὺ καὶ ἀπήντησεν εἰς τὰς περὶ τῆς βροχῆς καὶ τῆς εὐδίας παρατηρήσεις του, ὅπερ ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀτμόσφαιραν.

Ἑπομένως ὁ Αὐριλὺ ἀνῆλθε τὴν μεγάλην κλίμακα, ἥτις ἦγεν εἰς τὰ δώματα τοῦ δουκός, διανέμων χαιρετισμοὺς εἰς τοὺς ἐν τοῖς διαδρόμοις καὶ τοῖς ἀντιθαλάμοις διεσπαρμένους ἤδη αὐλικούς.

Πρὸ τῆς θύρας τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, εὗρε τὸν Σχικώ, καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου, παίζοντα μόνον ζατρίκιον καὶ φαινόμενον βεβυθισμένον εἴς τινα σπουδαῖον συνδυασμόν.

Ὁ Αὐριλὺ προσεπάθησε νὰ διέλθῃ, ἀλλ' ὁ Σχικώ, διὰ τῶν μακρῶν κνημῶν του, κατεῖχεν ὅλον τὸ μῆκος τοῦ μεσοβάθρου, ἑπομένως ἠναγκάσθη νὰ κτυπήσῃ ἐλαφρῶς τὸν ὦμον αὐτοῦ.

— Ἄ ! ὑμεῖς εἶσθε, εἶπεν ὁ Σχικώ· συγγνώμην, κύριε Αὐριλύ.

— Ἀλλὰ τί κάμνετε, κύριε Σχικώ ;

— Παίζω ζατρίκιον, ὡς βλέπετε.

— Μόνος ; . . .

— Ναί . . . μελετῶ μίαν ἐπίθεσιν . . . Ἠξεύρετε νὰ παίζητε, κύριε ;

— Πολὺ ὀλίγον.

— Ναί, ἠξεύρω, ὑμεῖς εἶσθε μουσικός, ἡ δὲ μουσικὴ εἶναι τόσον δύσκολος τέχνη, ὥστε οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς αὐτὴν προνομιοῦχοι ὀφείλουσι νὰ τῇ θυσιάζωσιν ὅλον τὸν χρόνον καὶ ὅλον τὸ πνεῦμά των.

— Φαίνεται, ὅτι ἡ ἐπίθεσις εἶναι δυσχερής, εἶπεν ὁ Αὐριλύ, γελῶν.

— Ναί, μὲ ἀνησυχεῖ ὁ βασιλεύς μου· θὰ ἠξεύρετε, κύριε Αὐριλύ, ὅτι εἰς τὸ ζατρίκιον ὁ βασιλεὺς εἶναι πρόσωπον τιποτένιον καὶ λίαν ἀσήμαντον, ἄνευ θελήσεως, μὴ δυνάμενον εἰμὴ νὰ κινεῖται ἓν βῆμα ἐμπρός, ὀπίσω, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἐνῷ περιστοιχίζεται ὑπὸ λίαν εὐκινήτων ἐχθρῶν, ἱππέων ὑπερβαινόντων τρία τετράγωνα δι' ἑνὸς ἅλματος καὶ πλήθους στρατιωτῶν, οἵτινες τὸν περικυκλοῦσι, τὸν πολιορκοῦσι καί τον κατασπαράττουσιν· ὥστε, ἐὰν λαμβάνῃ κακὰς συμβουλάς, ἐντὸς βραχέος χρόνου, εἶναι ἀπολολὼς μονάρχης· εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἔχει τὸν τρελλόν του, ὅστις τρέχει ἀπανταχοῦ καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἵσταται ὄπισθεν, εἰς τὸ πλευρὸν καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλ' εἶναι οὐχ ἧττον βέβαιον, ὅτι, ὅσῳ μᾶλλον ἀφοσιωμένος αὐτῷ εἶναι ὁ τρελλός, τόσῳ μᾶλλον αὐτὸς οὗτος κινδυνεύει, κύριε Αὐριλύ· κατὰ δὲ ταύτην τὴν στιγμήν, ὀφείλω νά σας ὁμολογήσω, ὅτι ὁ βασιλεύς μου καὶ ὁ τρελλός του εὑρίσκονται εἰς λίαν ἐπικίνδυνον θέσιν.

— Ἀλλά, ἠρώτησεν ὁ Αὐριλύ, κατὰ τίνα σύμπτωσιν, κύριε Σχικώ, ἤλθετε νὰ μελετήσητε αὐτοὺς τοὺς συνδυασμοὺς πρὸ τῆς θύρας τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος ;

— Διότι περιμένω τὸν κύριον δὲ Κουέλον, ὅστις εἶναι ἐκεῖ.

— Ποῦ ἐκεῖ ; ἠρώτησεν ὁ Αὐριλύ.

— Παρὰ τῇ Αὐτοῦ Ὑψηλότητι.

— Ὁ κύριος δὲ Κουέλος παρὰ τῇ Αὐτοῦ Ὑψηλότητι ; εἶπεν ὁ Αὐριλὺ μετ' ἐκπλήξεως.

Διαρκοῦντος τοῦ διαλόγου, ὁ Σχικὼ εἶχεν ἀφήσει ἐλευθέραν τὴν δίοδον, ἀλλὰ διὰ τοιαύτης κινήσεως, ὥστε αὐτὸς μὲν εἶχε μετενεχθῆ εἰς τὸν διάδρομον ὁ δ' ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς Γκίζη εὑρέθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς εἰσόδου.

Οὐχ ἧττον, ὁ Αὐριλὺ ἐδίσταζε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Ἀλλά, εἶπε, τί κάμνει ὁ κύριος δὲ Κουέλος παρὰ τῷ κυρίῳ δουκὶ δ' Ἀνζιοῦ; Δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ἦσαν τόσον στενοὶ φίλοι.

— Σούτ ! εἶπεν ὁ Σχικὼ μὲ μυστηριῶδες ὕφος.

Εἶτα δέ, κρατῶν πάντοτε τὸ ἀβάκιον τοῦ ζατρικίου καὶ χωρὶς νὰ μετακινήσῃ τοὺς πόδας του, ἔκλινε τὸ σῶμά του, ὥστε τὰ χείλη του ἤγγισαν τὸ οὖς τοῦ Αὐριλύ.

— Ἦλθε νὰ αἰτήσῃ συγγνώμην παρὰ τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, εἶπε, διά τινα μικρὰν ἔριδα, ἥτις συνέβη μεταξὺ αὐτῶν χθές.

— Πραγματικῶς ; εἶπεν ὁ Αὐριλύ.

— Τὸ ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς· ἠξεύρετε εἰς ὁποίας ἀγαθὰς σχέσεις εὑρίσκονται νῦν πρὸς ἀλλήλους οἱ δύο ἀδελφοί. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠθέλησε ν' ἀνεχθῆ προπέτειάν τινα τοῦ Κουέλου καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ ταπεινωθῆ.

— Ἀληθῶς ;

— Ἄ ! κύριε Αὐριλύ, εἶπεν ὁ Σχικώ, πιστεύω, ὅτι πραγματικῶς εἰσερχόμεθα εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα· τὸ Λοῦβρον πλησιάζει νὰ μεταβληθῆ εἰς Ἀρκαδίαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ εἰς *Arcades ambo*. Ἄ ! συγγνώμην, κύριε Αὐριλύ, λησμονῶ πάντοτε, ὅτι εἶσθε μουσικός.

Ὁ Αὐριλὺ ἐμειδίασε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀνοίξας ἐντελῶς τὴν θύραν, ὥστε ὁ Σχικὼ ἠδυνήθη ν' ἀνταλλάξῃ βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Κουέλλου, ὅστις, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶχε προειδοποιηθῆ.

Ὁ Σχικὼ ἐπανέλαβε τὸ παιγνίδιόν του, ἐπιπλήττων τὸν βασιλέα του ὄχι σκληρότερον ἢ ὅσον θὰ ἤξιζεν ἴσως βασιλεὺς μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ, πλὴν βεβαίως σκληρότερον ἢ ὅσον ἡρμοζεν εἰς ἀθῶον τεμάχιον ἐλεφαντόδοντος.

Ὁ Αὐριλύ, εἰσελθὼν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐχαιρετήθη εὐπροσηγόρως ὑπὸ τοῦ Κουέλου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας ἄριστον *βιβλοκέτον* ἐξ ἐβένου μετὰ κοσμημάτων ἐξ ἐλεφαντόδοτος ἐποίει ταχεῖς ἑλιγμούς.

— Εὖγε ! κύριε δὲ Κουέλε, εἶπεν ὁ Αὐριλύ, ἰδὼν αὐτὸν ἐκτελέσαντα δυσχερῆ κίνησιν. Εὖγε !

— Ἄ ! φιλτατέ μοι κύριε Αὐριλύ, εἶπεν ὁ Κουέλος, πότε θὰ παίξω τὸ *βιβλοκέτον* ὡς ὑμεῖς τὴν κιθάραν;

— Ἀφοῦ μελετήσητε τὸ παιγνίδιόν σας τόσας ἡμέρας, εἶπεν ὁ Αὐριλὺ ὀλίγον δυσηρεστημένος, ὅσα ἔτη ἐγὼ κατηνάλωσα εἰς τὴν μελέτην τῆς κιθάρας μου. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ ἐξοχώτατος ; δὲν συνδιελέχθητε μετ' αὐτοῦ σήμερον τὴν πρωΐαν, κύριε ;

— Τῷ ὄντι, μοὶ ὥρισε συνέντευξιν, φίλτατε Αὐριλύ, ἀλλ' ὁ Σχομβέργ προηγεῖται ἐμοῦ !

— Ἄ ! καὶ ὁ κύριος Σχομβέργ ! εἶπεν ὁ κιθαρῳδός, ἐκ νέου ἐκπλαγείς.

— Ναί. Ὁ βασιλεὺς κανονίζει οὕτω τὰ πράγματα· εἶναι εἰς τὸ ἑστιατήριον. Εἰσέλθετε, λοιπόν, κύριε Αὐριλύ, εὐαρεστήθητε δὲ νὰ ὑπομνήσητε τῷ πρίγκηπι, ὅτι περιμένομεν.

Ὁ Αὐριλὺ ἠνέῳξε τὴν δευτέραν θύραν καὶ εἶδε τὸν Σχομβέργ, ἐξηπλωμένον μᾶλ-

λον ἢ καθήμενον ἐπὶ πλατέος ξυλίνου ἐδωλίου μετὰ στρωμνῆς πεπληρωμένης διὰ πτίλων.

Ὁ Σχομβὲργ ἐσκόπευε, δι' ἀνεμοβόλου ὅπλου, χρυσοῦν δακτύλιον, ἠρτημένον ἀπὸ τοῦ ὀρόφου διὰ μεταξίνου νήματος, ὅπως διαπεράσῃ, δι' αὐτοῦ, μικρὰς σφαῖρας ἐξ εὐώδους πηλοῦ, τῶν ὁποίων εἶχε πλήρη τὴν θηρευτικὴν πήραν του καὶ τῶν ὁποίων τὰς μὴ θραυομένας ἐπανέφερεν αὐτῷ ὁ κύων του.

— Πῶς ! ἀνεφώνησεν ὁ Αὐριλύ, ἐπιδίδεσθε εἰς τοιαύτην ἄσκησιν εἰς τὰ δώματα τοῦ ἐξοχωτάτου !... Ἆ ! κύριε δὲ Σχομβέργ !

— Ἆ! guten morgen, κύριε Αὐριλύ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, διακόψας τὸ ἔργον του, σκοτώνω τὸν καιρὸν μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ σειρά μου.

— Ποῦ ὅμως εἶναι ὁ ἐξοχώτατος ; ἠρώτησεν ὁ Αὐριλύ.

— Σούτ ! ὁ ἐξοχώτατος, ταύτην τὴν στιγμήν, ἀσχολεῖται νὰ συγχωρήσῃ τοὺς δ' Ἐπερνὼν καὶ Μωζιρόν. Ἀλλ' ὑμεῖς, ὁ οἰκεῖος τοῦ πρίγκηπος, δὲν θέλετε νὰ εἰσέλθητε ;

— Ἴσως θὰ ἦτο ἀδικκρισία ; ἠρώτησεν ὁ μουσικός.

— Καθόλου, ἀπ' ἐναντίας· εἶναι εἰς τὸ σπουδαστήριόν του τῆς ζωγραφικῆς. Εἰσέλθετε, κύριε, εἰσέλθετε.

Ὤθησε δ' ἐλαφρῶς τὸν Αὐριλὺ εἰς τὸ ἐγγὺς δωμάτιον, ἐν ᾧ ὁ μουσικός, πρὸς μεγίστην ἔκπληξίν του, εἶδε τὸν μὲν Ἐπερνὼν ἱστάμενον ἐνώπιον κατόπτρου καὶ διευθετοῦντα τὸν μύστακά του διὰ κόμμεος, τὸν δὲ Μωζιρόν, καθήμενον παρὰ τὸ παράθυρον καὶ κόπτοντα, διὰ ψαλῖδος, εἰκόνας ἐκ χάρτου.

Ὁ δούξ, ἄνευ ξίφους, ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν παρετήρουν αὐτὸν εἰμὴ ὅπως ἐποπτεύωσι τὰ κινήματά του καὶ δὲν τῷ ἀπηύθυνον τὸν λόγον εἰμὴ ἵνα εἴπωσιν αὐτῷ φράσεις δυσαρέστους.

Ὁ δούξ, ἰδὼν τὸν Αὐριλύ, ἠθέλησε νὰ δράμῃ πρὸς αὐτόν.

— Σιγά, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, πατεῖτε τὰς εἰκόνας μου.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ μουσικός, τί βλέπω ; προσβάλλουσι τὸν κύριόν μου.

— Πῶς ἔχει ὁ φίλτατος κύριος Αὐριλύ; εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, ἐξακολουθῶν τὸ ἔργον τῆς διευθετήσεως τοῦ μύστακός του. Θὰ ἔχει ἄριστα, διότι μοὶ φαίνεται ὀλίγον κόκκινος.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην, κύριε μουσικέ, νὰ μοι δώσητε τὸ ξιφιδιόν σας, εἶπεν ὁ Μωζιρόν.

— Κύριοι, κύριοι, εἶπεν ὁ Αὐριλύ, δὲν ἐνθυμεῖσθε ποῦ εὑρίσκεσθε ;

— Τὸ ἐνθυμούμεθα, τὸ ἐνθυμούμεθα, φίλτατέ μου Ὀρφεῦ, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, ἕνεκα δὲ τούτου, ὁ φίλος μου ζητεῖ τὸ ἐγχειρίδιόν σας. Βλέπετε, ὅτι οὔτε ὁ κύριος δούξ ἔχει.

— Αὐριλύ, εἶπεν ὁ δούξ μὲ φωνήν, ἐκφράζουσαν θλῖψιν καὶ ὀργήν, δὲν ἐννοεῖς, ὅτι εἶμαι αἰχμάλωτος ;

— Αἰχμάλωτος τίνος ;

— Τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὤφειλες νὰ το ἐννοήσῃς, ἀφοῦ βλέπεις τίνες εἶναι φύλακές μου.

Ὁ Αὐριλὺ ἐξέπεμψε κραυγὴν ἐκπλήξεως

— Ὦ ! ἐὰν το ἤξευρον ! εἶπε.

— Ἠθέλατε φέρει τὴν κιθάραν σας, ὅπως διασκεδάσητε τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, φίλτατε κύριε Αὐριλύ, εἶπεν εἰρωνική τις φωνή· πλὴν ἐφρόντισα ἐγὼ καὶ ἰδού την.

Πραγματικῶς δ' ὁ Σχικὼ ἔτεινε τὴν κιθαραν του πρὸς τὸν ἀτυχῆ μουσικόν· ὄπισθεν τοῦ Σχικώ, ἐθεῶντο οἱ Κουέλος καὶ Σχομβέργ, οἵτινες ἐχασμῶντο μέχρις ἐξαρθρώσεως τῶν σιαγόνων των.

— Καὶ τὸ παιγνίδιον τοῦ ζατρικίου, Σχικώ ; ἠρώτησεν ὁ δ' Ἐπερνών.

— Ἆ! ναί, εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Κύριοι, φρονῶ, ὅτι ὁ τρελλὸς θὰ σώσει τὸν βασιλέα του, ἀλλ' οὐχὶ ἀκόπως. Ἐμπρός, κύριε Αὐριλύ, δώσατέ μοι τὸ ἐγχειρίδιόν σας ἀντὶ τῆς κιθάρας, *χέρι μὲ χέρι.*

Ὁ μουσικός, τεθλιμμένος, ὑπήκουσε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ προσκεφαλαίου παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του.

— Ἰδοὺ ἕνας εἰς τὴν ποντικοπαγίδα, εἶπεν ὁ Κουέλος· ἐμπρός, ἂς φροντίσωμεν διὰ τοὺς ἄλλους.

Μετὰ δὲ τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ἐξήγησαν τῷ Αὐριλὺ τὴν προηγουμένην σκηνήν, ὁ Κουέλος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν προτέραν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ θέσιν του, ἀφοῦ ὅμως ἀντήλλαξε τὸ *βιβλοκέτον* του ἀντὶ τοῦ ἀνεμοβόλου ὅπλου τοῦ Σχομβέργ.

— Εἶναι δίκαιον, εἶπεν ὁ Σχικώ, νὰ ποικίλῃ τις τὰς διασκεδάσεις του· οὕτω καὶ ἐγὼ ὑπάγω νὰ ὑπογράψω εἰς τὴν *Ἕνωσιν.*

Ἐπανέκλεισε δὲ τὴν θύραν, ἀφεὶς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα ἐν συνοδείᾳ μετὰ τοῦ κιθαρῳδοῦ.

ΜΕ'

Πῶς ὁ βασιλεὺς διώρισεν ἀρχηγὸν τῆς Ἑνώσεως, ἀλλ' οὐχὶ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα τὸν δοῦκα δ' Ἀνζοῦ, οὔτε τὸν ἐξοχώτατον δοῦκα δὲ Γκίζην.

Ἡ ὥρα τῆς ἐπισήμου ὑποδοχῆς εἶχε φθάσει ἢ μᾶλλον ἐπλησίαζε, διότι, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, συνηθροίζοντο ἐν τῷ Λούβρῳ οἱ σημαντικώτεροι ἀρχηγοί, οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ αὐτοὶ οἱ περίεργοι.

Οἱ ὡς τὴν προτεραίαν θορυβώδεις Παρίσιοι, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι σήμερον μετεῖχον τῆς ἑορτῆς καὶ οἱ Ἑλβετοὶ ὡς κύρια πρόσωπα, οἱ Παρίσιοι, λέγομεν, εἶχον ἀποστειλει εἰς τὸ Λοῦβρον τοὺς ἀπεσταλμένους των ἑνωτικούς, τὰς συντεχνιας, τοὺς πολιτοφύλακας καὶ τὰ διαρκῶς ἀναγεννώμενα κύματα τῶν θεατῶν, οἵτινες, καθ' ἃς ἡμέρας ὅλος ὁ λαὸς ἀσχολεῖται εἴς τι, ἐμφανίζονται, ὅπως παρατηρήσωσιν αὐτόν, πολυπληθεῖς, ἐνεργητικοὶ καὶ περίεργοι, ὡς ἐὰν εἰς τοὺς Παρισίους ὑπῆρχον δύο λαοὶ καὶ ὡς ἐάν, ἐν ἐκείνῃ τῇ μεγαλοπόλει, τῇ ἀναπαριστώσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἕκαστον πρόσωπον ἐδιχάζετο κατὰ βούλησιν εἰς ἐνεργὸν καὶ παρατηρητικὸν μέρος.

Ὑπῆρχε, λοιπόν, πέριξ τοῦ Λούβρου πολὺ πλῆθος λαοῦ, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος διὰ τὸ Λοῦβρον.

Δὲν ἦτο εἰσέτι ὁ καιρός, καθ' ὃν ὁ ψιθυρισμὸς τῶν λαῶν, μεταβεβλημένος εἰς βροντήν, ἀνατρέπει τὰ χείλη καὶ τοὺς πύργους ἐπὶ τῶν κυρίων των, διὰ τῆς πνοῆς τῶν τηλεβόλων του, ἑπομένως, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, οἱ ἑλβετοί, οἱ πρόγονοι τῆς δεκάτης Αὐγούστου καὶ τῆς εἰκοστῆς ἑβδόμης Ἰουλίου, ἐμειδίων πρὸς τὰ ὡπλισμένα πλήθη τῶν Παρισινῶν καὶ οὗτοι ἐμειδίων πρὸς τοὺς ἑλβετούς δὲν εἶχεν ἔλθει εἰσέτι ὁ καιρὸς διὰ τὸν λαὸν νὰ αἱματώσῃ τὸ ἄτυλον τῶν βασιλέων.

Ἂς μὴ πιστευθῇ ὅμως, ὅτι τὸ δρᾶμα δὲν ἦτο ἐνδιαφέρον, ὡς ἦττον σοβαρόν· ἀπ' ἐναντίας, ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον περιέργων σκηνῶν, τὰς ὁποίας ἐσχεδιαγραφήσαμεν.

Ὁ βασιλεὺς περιεστοιχίζετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν φίλων, τῶν θεραπόντων καὶ τῆς οἰκογενείας του, περιμένων νὰ παρελάσωσιν ἐνώπιόν του πάντα τὰ σωματεῖα, τὰ ὁποῖα, ἀφίνοντα τοὺς ἀρχηγούς των εἰς τὸ ἀνάκτορον, μετέβαινον νὰ καταλάβωσι τὰς ὡρισμένας αὐτοῖς θέσεις ὑπὸ τὰ παράθυρα καὶ εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Λούβρου.

Τοιουτοτρόπως, ἠδύνατο, δι' ἑνὸς βλέμματος καὶ συλλήβδην, νὰ ἐπισκοπῇ καὶ σχεδὸν ἀπαριθμῇ τοὺς ἐχθρούς του, πληροφορούμενος ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ ὄπισθεν τοῦ βασιλικοῦ ἀνακλίντρου κεκρυμμένου Σχικώ, εἰδοποιούμενος διὰ νεύματος τῆς βασιλομήτορος ἢ συλλαμβάνων ὑπονοίας ὑπὸ ψιθυρισμῶν τῶν ἀσημάντων ἑνωτικῶν, οἵτινες ἦσαν μᾶλλον ἀνυπόμονοι τῶν ἀρχηγῶν των, ὡς μὴ μεμυημένοι ἐντελῶς τοῦ μυστικοῦ. Αἴφνης, εἰσῆλθεν ὁ κύριος δὲ Μονσορώ.

— Καλέ, εἶπεν ὁ Σχικώ, παρατήρησον, Ἐρρικέττε.

— Τί νὰ παρατηρήσω ;

— Τὸν ἀρχικυνηγόν σου ! εἶναι λίαν ὠχρὸς καὶ κατεσπιλωμένος ἐκ βορβόρου, ὥστε ἀξίζει νὰ παρατηρηθῇ.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ βασιλεύς, αὐτὸς εἶναι.

Ὁ Ἐρρίκος ἔνευσε τῷ Μονσορῷ, ὅστις ἐπλησίασε.

— Πῶς εἴσθε εἰς τὸ Λοῦβρον, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐπίστευον, ὅτι εἴσθε εἰς τὰς Βιγκέννας καὶ ὅτι ἠσχολεῖσθε εἰς τὴν ἀνίχνευσιν τῆς ἐλάφου.

— Ἡ ἔλαφος, Μεγαλειότατε, ἀνιχνεύθη τὴν ἑβδόμην πρωϊνὴν ὥραν, ἐγὼ δέ, ἰδὼν ὅτι ἦτο μεσημβρία καὶ ὅτι δὲν εἶχον εἰδήσεις, ἐφοβήθην μήπως συνέβη ὑμῖν δυστύχημα καὶ ἔδραμον πλησίον ὑμῶν.

— Πραγματικῶς ; εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ κόμης, ἐὰν παρέλιπον τὸ καθῆκόν μου, μὴ ἀποδώσητε τὸ σφάλμα μου εἰμὴ εἰς ὑπέρμετρον ἀφοσίωσιν.

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, πιστεύσατε δ' ὅτι ἐκτιμῶ τὴν ἀφοσίωσίν σας.

— Τώρα, ἀφοῦ καθησύχασα, εἶπε μετὰ δισταγμοῦ ὁ κόμης, ἐὰν ἀπαιτῆτε νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς Βιγκέννας . . .

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΛΙΘΟΓΛΥΦΟΣ

ΥΠΟ

BONAVENTURE SOULAS

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

Γ'

Μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν εἶδεν ἀπάσας τὰς ἐλπίδας του ματαιωθείσας, αἱ Βρυγαι ἦσαν ἀνάστατοι. Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἦσαν σημαιοστόλιστα, οἱ κάτοικοι φέροντες ἑορτάσιμον ἐνδυμασίαν ἐπλήρουν τὰς ὁδούς, οἱ κώδωνες σφοδρῶς κρουόμενοι ἤχουν ἁρμονικῶς, αἱ φωναὶ τῶν οἰνοποτῶν ἀνεμιγνύοντο μὲ τὸν κρότον τῶν συγκρουομένων ποτηρίων, οἱ ἐν ταῖς δημοσίαις πλατείαις χοροί, ἐν γένει δὲ τὰ πάντα, οὐδὲ τοῦ ἀκτινοβόλου ἡλίου ἐξαιρουμένου, ἐνέφαινον ἡμέραν γενικῆς ἀγαλλιάσεως. Αἴτιον δὲ πάντων τούτων ἦτο ἡ ἄφιξις τοῦ δουκὸς Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ.

Ὁ πρίγκηψ οὗτος, ἀγαπώμενος ἰδιαζόντως ὑπὸ τῶν Βρυγαίων, ἐτίμα τὴν πόλιν αὐτῶν, ἀρεσκόμενος νὰ διαμένῃ ἐν αὐτῇ. Καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβη ὅ,τι διηγούμεθα, ὁ δοὺξ Κάρολος ἐκέκτητο τὸ ὑπερφυὲς ἐκεῖνο, δι' οὗ ὁ λαὸς ἀρέσκεται νὰ περιβάλλῃ τοὺς ἀρχηγούς του. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ, πλῆθος εὐφυῶν ἀνεκδότων, μεστῶν γενναιότητος καὶ ἀνδραγαθίας, ἐξαρκούντων νὰ τὸν ἀνυψώσωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων. Ἐτέρπετο ἀπασχολῶν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην διὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων καὶ τοῦ πλούτου του. Πεπροικισμένος δὲ δι' ἰσχυρᾶς ἐνεργητικότητος καὶ πολλῆς τόλμης, ἐπεχείρησε τὰς κινδυνωδεστέρας κατακτήσεις, καί, ἐὰν πάντοτε δὲν ἐξῆλθε νικητής, οὐδέποτε τοὐλάχιστον διεκινδύνευσε τὴν τιμήν του.

Τὸ ἀφελὲς τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ καὶ ἡ ἁπλῆ του ἐνδυμασία, συνέτεινον εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν προσφιλῆ παρὰ τοῖς λαοῖς ἐκείνοις τοῦ Βορρᾶ, τοῖς ἁπλοϊκοῖς, μειλιχίοις καὶ ἐργατικοῖς.

Ἐὰν ὁ κὺρ Ἀβραὰμ οὐδόλως μετεῖχε τῆς ἑορτῆς, τὸ τοιοῦτο προήρχετο ἐκ κατεπειγούσης παραγγελίας, ἥτις ὑπεχρέου αὐτὸν νὰ μένῃ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του. Ἐνησχολεῖτο περὶ τὴν γλυφὴν κυπέλλου ἀργυροῦ, ὅτε εἶδεν ἀφιππεύοντας πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του εἰσερχομένους, δύο νεαροὺς ἱππεῖς, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δουκὸς Καρόλου διατελοῦντας.

Ὁ εἷς τούτων ἔδωκεν εἰς τὸν χρυσοχόον ἐπιστολήν, φέρουσαν τὴν δουκικὴν σφραγῖδα καὶ καλοῦσαν τὸν κὺρ Μίλλερ εἰς τὰ ἀνάκτορα Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ.

Οὐδὲν ἐννοῶν ἐκ τῆς διαταγῆς ταύτης, πεσιεβλήθη πάραυτα τὸν πλατὺν αὐτοῦ τῆς κυριακῆς ἐπενδύτην, φέροντα διφθέραν περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χειρίδας καὶ ἀπῆλθεν ἐν τάχει εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ πρίγκηπος, ἀνησυχῶν, ἀναμιμνησκόμενος δὲ τοῦ πατρός του τοὺς λόγους: «Καλλίτερον εἶνε νὰ εὑρίσκεται μακρὰν ὁ βασιλεύς».

Ὁ δοὺξ τὸν περιέμενε, καθήμενος πρὸ τραπέζης καὶ κρατῶν ἄμορφον ἀντικείμενον.

— Κὺρ Ἀβραάμ, εἶπεν ἄνευ προοιμίου ὁ δούξ, ἠξεύρεις πῶς ὀνομάζουσιν αὐτὸ τὸ ὁποῖον κρατῶ;

— Βεβαίως, ὑψηλότατε, εἶναι ἀδάμας, καί, ἐὰν δὲν μ' ἀπατῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἀδάμας ἐκ τῶν χονδροτάτων.

— Μοὶ τὸν ἔδωκεν ὁ πατήρ μου Φίλιππος ὁ Ἀγαθός, προσέθηκεν ὁ δούξ, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ βεβαίως διὰ νὰ ἐννοήσῃς πόσον μοὶ εἶνε προσφιλής· ἀλλὰ τὸ σχῆμά του, ἀμαυρὸν καὶ ἐξογκωμένον εἴς τινα μέρη, οὐδόλως μοὶ ἀρέσκει. Μολονότι ἠξεύρω πόσον εἶνε δύσκολον, ἐν τοσούτῳ ἐπεθύμουν ν' ἀναλάβῃς νὰ τὸν λεπτύνῃς, νὰ τὸν ἐξωραΐσῃς καὶ νὰ τὸν καταστήσῃς στιλπνόν· νομίζω ὅτι εἶσαι ἱκανὸς διὰ τοῦτο καὶ ὅτι σὺ μόνος δύνασαι νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Ὁ κὺρ Ἀβραὰμ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλός, μὴ γινώσκων τί ν' ἀποφασίσῃ· ἐπὶ τέλους ἀπεκρίθη:

— Καθὼς πολλάκις εἴπατε, κύριε πρίγκηψ, πιστεύω ὅτι οὐδὲν εἶνε ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἐξαιρῶ ἐν τούτοις τὸν ἀδάμαντα καὶ φρονῶ ὅτι, ὢν καρπὸς τοῦ ὑπογείου πυρός, δὲν δύναται νὰ κατεργασθῇ εἰμὴ μόνον τῇ βοηθείᾳ ὁμοίου πυρός, ἐπειδὴ ὅμως οὐδεὶς κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ὁμοίαν θερμότητα διὰ τοῦτο . . .

— Ἠξεύρω πάσας τὰς γενομένας δοκιμὰς καὶ τὰς δικαιολογίας τῆς ἀποτυχίας αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπιμένω εἰς τὴν περὶ τούτου γνώμην μου ποσῶς, διέκοψεν ὁ δούξ. Λάβε αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα καὶ τότε μόνον νὰ ἐπανέλθῃς ὅτε κατορθώσῃς νὰ τὸν κατεργασθῇς, κατόπι ζήτησόν μοι ὅ,τι θελήσῃς καὶ θὰ εἶμαι πρόθυμος.

Κάρολος ὁ Τρομερὸς ἠγέρθη καὶ διὰ σημείου ἀπέπεμψε τὸν κὺρ Ἀβραάμ.

Δ'

Ἠκούσατέ ποτε, ἀναγνῶσται, κατὰ τὴν παιδικὴν ὑμῶν ἡλικίαν, τὴν ἱστορίαν τοῦ Τανταλου, υἱοῦ τοῦ Διός, δεδεμένου ἐπὶ δένδρου, βλέποντος διερχομένας πρὸ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὰς ἐγγίσῃ, τὰς ὑπὸ τῶν λεπτοφυῶν Λουκούλων, τῶν διεφθαρμένων Τριμαλκυόνων τῆς παρακμαζούσης Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπενοηθείσας λοπάδας; τὸν εἴδατε, φυσῶντα ὥς τις ἀεραντλία καὶ προσπαθοῦντα νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν ἢ τοὐλάχιστον νὰ σταματήσῃ κατὰ τὴν διάβασίν των τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἐδέσματα, ὧν ἡ ὀσμὴ διαστέλλει τοὺς ῥώθωνάς του καὶ ὧν ἡ θέα ἐρεθίζει τοὺς ὀφθαλμούς του; τὸν εἴδατε συσπῶντα τοὺς δακτύλους, ὀρθοῦντα τὴν κόμην καὶ συστέλλοντα τὸ ἀναπάλλον αὐτοῦ στῆθος;

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὑρίσκετο καὶ ὁ κὺρ Ἀβραάμ, ὅτε, ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ δουκὸς καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐκάθησεν ἐπὶ εὐρείας κλινέδρας.

Ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του ἔκειτο περιουσία ἄμετρος καὶ καθ' ὅλα ἑτοίμη, ἀλλ' ὁ νέος Τάνταλος, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

Ἡ κόρη του, βλέπουσα τὴν ἀθυμίαν του, ἔδραμε πρὸς αὐτόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ διὰ τῆς ἡδείας αὐτῆς φωνῆς τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς του.

Καὶ ὁ Λουδοβῖκος πλησιάσας προσεπάθησε νὰ βοηθήσῃ τὸν προϊστάμενόν του, ὅστις μετ' ὀλίγον ἠδυνήθη νὰ διηγηθῇ αὐτοῖς, τὴν μετὰ Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ συνέντευξίν του.

Τοῖς ὡμίλησε περὶ τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς ἧς ἔτυχε παρ' αὐτοῦ εὐνοϊκῆς ὑποδοχῆς, εἶτα περὶ τῆς παραδόξου προτάσεως νὰ κατεργασθῇ τὸν ἀδάμαντα καὶ ἐπὶ τέλους τὰς βασιλικὰς αὐτοῦ ὑποσχέσεις . . .

Μετὰ τῆς προτάσεως τοῦ δουκός, εἰσῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ λιθογλύφου αἱ μέριμναι, αἱ ἐνασχολήσεις, αἱ ἀγρυπνίαι, αἱ θλίψεις.

Ὁ κὺρ Ἀβραάμ, ὑπὸ τὸ κράτος τοσαύτης συγκινήσεως, ᾐσθάνετο ἑαυτὸν καταβαλλόμενον καὶ καθιστάμενον τρόπον τινὰ εὐήθη. Διήρχετο ὁλοκλήρους ἡμέρας, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἔχων καὶ εἰς οὐδένα ὁμιλῶν· οἱ ἐργάται τότε φλυαροῦντες διηγοῦντο τοὺς ἔρωτας αὐτῶν ἢ τὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν, περίφροντις καὶ μελαγχολικός, παρημέλει τὴν ἐργασίαν του, πασιφανῶς κατεχόμενος ὑπὸ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ ὁ κὺρ Μιλλερ, ἰδέας.

Ἡ ἀτυχὴς Μαργαρίτα, διέκοψε τ' ἀγροτικὰ αὐτῆς ἄσματα. Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν μελαγχολίαν τοῦ ἐραστοῦ της.

Κατὰ τοῦτο ἠπατᾶτο, διότι ἐὰν ἡ ἀποθάρρυνσις τοῦ κὺρ Ἀβραὰμ εἶχε κλονίσει ἐπί τινας στιγμὰς τὸ θάρρος τοῦ νεανίου, τῇ στιγμῇ ταύτῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, λησμονήσαν τὴν ἄδικον διαγωγὴν τοῦ προϊσταμένου του, κατετρύχετο ὑπὸ μιᾶς μόνον σκέψεως, ἥτις διὰ τὸν νεανίαν ἦτο ἡ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξηρτᾶτο ἥ τε εὐτυχία καὶ ὁ ἔρως αὐτοῦ.

Τῷ ὄντι, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν ἤκουσε παρὰ τοῦ κὺρ Μίλλερ τὴν πρότασιν τοῦ δουκός, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶπε: «θὰ ἐφεύρω τὸν τρόπον τῆς κατεργασίας τοῦ ἀδάμαντος . . . καὶ ἡ Μαργαρίτα θὰ γίνῃ σύζυγός μου . . . εἰδεμὴ θ' ἀποθάνω.»

Καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον του.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, εἰσελθὼν ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ δωματίῳ καὶ καθήσας πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον μικροὶ ἀδάμαντες, ἤρξατο πολλῶν δοκιμῶν.

Μετεχειρίσθη τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὸ μέταλλον ὁλισθαῖνον δὲν ἠδύνατο νὰ χαράξῃ τὸν πολύτιμον λίθον.

Προσεπάθησε διὰ θαυμασίου ὕδατος, ὅπερ χημικός τις τῆς Γάνδης εἶχεν ἐφεύρει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ οὗτινος διηγοῦντο τὰ ὑπερφυσικὰ ἀποτελέσματα. Κατὰ τὰς διαδόσεις, τὸ ὕδωρ τοῦτο ἔτηκε τὰ μέταλλα, κατέκκιε τοὺς βράχους, καὶ ἐνίοτε συνέτεινε περὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου.

Ὁ Λουδοβῖκος, προμηθευθεὶς ἐκ τούτου, ἔχυσεν ἄφθονον ἐπὶ τοῦ ἀδάμαντος καὶ περιέμεινεν ὁλόκληρον ἑβδομάδα, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσε.

Μετεχειρίσθη τὸ πῦρ, οὗτινος τὴν πανταχόθεν λείχουσαν τὸν πολύτιμον λίθον φλόγα, ἐμεγέθυνε τὸ φυσητήριον, ἀλλ' οὐδὲν ἐπέτυχεν.

Ἀφ' ἑτέρου, ὁ κὺρ Ἀβραὰμ προσεπάθει νὰ ἐφεύρῃ τὸ μέσον μεθ' ὅσης ὑπομονῆς καὶ ὁ νεανίας· διότι ἀμφότεροι ἐνήργουν, κατεχόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους: τοῦ ἔρωτος. Ἀλλ' ἐνῷ τοῦ μὲν τὸ πάθος τοῦτο ἦτο ταπεινὸν καὶ αἰσχροκερδές, τοῦ ἑτέρου, ἐξ ἐναντίας, ἦτο ὑπερήφανον καὶ ἀγνόν, ἕνεκα τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς εὐγενείας, τῆς νεότητος, τῆς ὡραιότητος καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ὁ νεαρὸς Λουδοβῖκος εἶχε δοκιμάσει πάντα τὰ γνωστὰ μέσα· τὰ πάντα εἶχεν ἐξαντλήσει καὶ ἔμελλε νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ὅτε ἁπλοῦς ἀναλογισμὸς τὸν ὡδήγησεν ἐπὶ νέας ὁδοῦ.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ Νεύτων, ἐξηπλωμένος ἔν τινι κήπῳ καὶ ἰδὼν τὴν πτῶσιν μήλου, ἠρώτησεν ἑαυτὸν τὴν αἰτίαν τούτου, καὶ ὅτι, ἐξηγήσας τοῦτο διὰ τῆς ἕλξεως, ἐξέτεινεν εἶτα τὴν ἀρχὴν ταύτην, καὶ πεισθεὶς περὶ τῆς ἕλξεως τῆς γῆς ἐπὶ τῆς σελήνης, συνέγραψε τὸ ὡραῖον αὐτοῦ περὶ τῆς παγκοσμίου ἕλξεως ἔργον.

Ὁ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν, δύο αἰῶνας πρὸ τοῦ διασήμου Ἄγγλου φιλοσόφου, εἶχεν ἐπίσης συλλογισθῇ ὡς ἑξῆς: «Κατεργάζονται τὸν σιδηρον διὰ τοῦ σιδήρου, διατί νὰ μὴ κάμω τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν ἀδάμαντα; . . .»

Πάραυτα, ἀφεὶς τὴν ἐργασίαν του, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ λαβὼν δύο συντρίμματα ἀδάμαντος, ἤρχισε νὰ προστρίβῃ αὐτά. Κόνις ὑπόλευκος ἐκάλυψε τὰ δύο τεμάχια, ἣν ἀφαιρέσας, διέκρινε μέρη τινὰ ἐγχαραχθέντα.

Ἀσθμαίνων καὶ κάθιδρος, ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του καὶ μετ' ὀλίγον εἶδε μέρος τοῦ χονδροτάτου λίθου ἀκτινοβολοῦν μεταξὺ τῶν δακτύλων του. Ἐν ὀλίγῳ δὲ διαστήματι πᾶσαι αἱ πλευραὶ τοῦ ἀδάμαντος ἀναλάμψασαι ἐφώτισαν διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν τὴν κατοικίαν τοῦ ταπεινοῦ ἐργάτου.

Ε'

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν, συνομιλῶν ταπεινοφώνως μετὰ τῆς Μαργαρίτας Μίλλερ, τῇ διηγεῖτο τὰς ἐρεύνας, τὰς δοκιμὰς καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ, διατρεφομένας πάντοτε ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ.

Ἡ νεᾶνις ἔκλαιεν, ἀκροωμένη τοῦ νεαροῦ ἐργάτου, ἐμέμφετο δ' ἑαυτὴν ὡς μὴ μαντεύσασαν τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὠχρότητος τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

— Μαργαρίτα! ὦ προσφιλής μοι Μαργαρίτα! θὰ εἴμεθα λοιπὸν εὐτυχεῖς! ἀνεφώνει ὁ νεαρὸς Λουδοβῖκος, λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς κόρης τοῦ κὺρ Μίλλερ.

Καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἐναγκαλισθέντες, ὡρκίσθησαν αἰώνιον ἔρωτα.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, ὁ κὺρ Ἀβραὰμ ἐξελθὼν τοῦ ἐργαστηρίου, εἰσήρχετο ἐν τῷ δωματίῳ του· ἀλλ' ἐν ᾧ διήρχετο πρὸ τῆς κόρης του, ὁ Λουδοβῖκος, ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ τῆς εὐτυχίας του, σταματήσας αὐτὸν τὸν ἠρώτησεν·

— Κύριε, εἰς τί σημεῖον εὑρίσκονται αἱ ἔρευναί σας;

— Ἄ! φίλε μου, ἀπεκρίθη μετὰ βαθέως στεναγμοῦ ὁ κοσμηματοπώλης, ἀπηλπισθην ἐντελῶς ἐξ αὐτῶν.

— Δὲν πρέπει κανεὶς ποτὲ ν' ἀπελπίζηται, κύριε! σεῖς ὁ ἴδιος δὰ τὸ ἐλέγετε ἀδιακόπως, παρετήρησεν ὁ Λουδοβῖκος.

— Δὲν ἐλπίζω πλέον τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ κοσμηματοπώλης· ἀπόψε διετήρουν ἀκόμη μικρὰν ἐλπίδα, ἀλλὰ τώρα πλέον τίποτε! Ἐστὸ διάβολο καὶ ὁ δοῦζ καὶ ἡ πρότασίς του! δὲν κοιμῶμαι πλέον, διότι μία μόνη σκέψις κατέχει καὶ βασανίζει τὸν νοῦν μου.

Τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, φωτισθὲν ὀλίγον ὑπὸ τῆς λυχνίας, ἐφαίνετο σκυθρωπόν.

Ὁ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν ἐξηκολούθησε:

— Κύριε, ἂς ὑποθέσωμεν διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι κάποιος, εὐτυχέστερος ὑμῶν, δὲν λέγω νοημονέστερος, ἐφεῦρεν ὅ,τι ζητεῖτε ἀπὸ τοσούτου χρόνου . . .

— Ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε παράλογος, παιδί μου· ὅ,τι ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐφεύρω, κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ δυνηθῇ, εἶπε μετ' ἀλαζονείας ὁ κὺρ Μίλλερ.

— Ἀναγνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας, τὰς γνώσεις σας, ἀλλ' ἡ τύχη εἶνε τοιαύτη, ὥστε συχνότατα χαρίζει εἰς ἕνα ἁπλοῦν, ὅ,τι δὲν δίδει πολλάκις εἰς τοὺς σοφούς. Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι ἄλλος τις εὐτυχέστερος ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην καὶ ὅτι σᾶς προτείνει τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῆς ἐπὶ οἱαδήποτε τιμῇ, τί τῷ προσφέρετε;

— Τῷ προσφέρω, εἶπεν ὅλως τυχαίως ὁ κοσμηματοπώλης. . . ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ, χίλια σκοῦδα, λόγου χάριν.

— Καὶ ἂν θέλῃ περισσότερα;

— Τότε τῷ δίδω δισχίλια.

— Καὶ ἂν ταῦτα δὲν ἱκανοποιοῦν τὰς ἀξιώσεις του, ἐπέμεινεν ὁ Λουδοβῖκος.

— Θὰ τῷ προσέφερον δεκακισχίλια, ἀπεκρίθη ὁ κὺρ Μίλλερ.

— Καὶ ἂν ἠρνεῖτο ἀκόμη;

— Θὰ τῷ προέτεινον εἰκοσακισχίλια, τριακοντακισχίλια, πεντηκοντακισχίλια, ἑκατοντακισχίλια.

— Καὶ ἂν ἠρνεῖτο τὰ ἑκατοντακισχίλια σκοῦδα;

— Δὲν θὰ ἤξευρον τότε τί νὰ τῷ δώσω, διότι αὐτὰ ἀποτελοῦσιν ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν μου, εἶπεν ὁ κὺρ Ἀβραάμ.

— Καὶ ἂν ἠπατᾶσθε, ἐὰν ὁ ἄγνωστος οὗτος ἔβλεπεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὑμῶν ἀντικείμενον ἀρκούντως πολύτιμον, κατὰ τὴν κρίσιν του, διὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν, παρατηρῶν τὴν Μαργαρίταν, ὠχρὰν καὶ τρέμουσαν ὅλην ἐκ συγκινήσεως.

Ὁ κὺρ Ἀβραάμ, ὅστις ἤρξατο παραδεχόμενος ὡς δυνατὴν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐργάτου του, ἀπεκρίθη:

— Θὰ τῷ ἔλεγον: «Πάντα εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου, ἔκλεξον καὶ πάρε».

— Λοιπόν! κὺρ Ἀβραὰμ Μίλλερ, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ὅστις σᾶς κάμνει τὴν πρότασιν ταύτην· εὗρον τὸ μέσον τῆς κατεργασίας τοῦ ἀδάμαντος καὶ τὸ μόνον κόσμημα, ὅπερ κατ' ἐξοχὴν μοὶ ἀρέσει ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ σας καὶ τὸ ὁποῖον λαμβάνω εἶνε ἡ κόρη σας.

Ὁ κὺρ Μίλλερ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ νεαροῦ Λουδοβίκου· ἀλλ' ὅτε οὗτος, διὰ νὰ τὸν πείσῃ, τῷ ἔδειξε, τὸν ἕνα τῶν ἀδαμάντων, οὓς εἶχε κατεργασθῇ, τὸν ἐνηγκαλίσθη, καί, λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, τὴν ἔθηκεν ἐν τῇ τοῦ νεανίου.

Μετά τινας ἡμέρας, ὁ κὺρ Ἀβραὰμ ἀπέδωκεν εἰς τὸν δοῦκα τὸν ὡραῖον αὐτοῦ ἀδάμαντα, κατεργασθέντα ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Δὲ Βέρκεν. Ὁ Κάρολος ὁ Τρομερὸς ἐθαμβώθη ὑπὸ τῶν ἀπείρων ἰριωδῶν ἀκτίνων, τῶν ἀναπεμπομένων πανταχόθεν τοῦ πολυτίμου λίθου.

Ὁ κὺρ Μίλλερ, διορισθεὶς ἰδιαίτερος λιθοκολλητὴς τοῦ πρίγκηπος, ἐγένετο ὑπέρπλουτος.

Ὁ δὲ Λουδοβῖκος Δὲ Βέρκεν, ἔζησεν εὐτυχὴς μετὰ τῆς Μαργαρίτας Μίλλερ, συνδέσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετ' ἀνακαλύψεως, ἣν ὁ ἡμέτερος αἰὼν τελειοποιήσας, μεγάλως ὠφελήθη.

Γ. Σφοινης

ΟΙ ΔΕΚΑ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ

Ἱστορικὸν ἐπεισόδιον.

Μαρία, ἡ κάπηλος τοῦ 76ου συνταγματος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἦτο θυγάτηρ ἀνδρείου ἀξιωματικοῦ, φονευθέντος κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς εἰς Ἰταλίαν ἐκστρατείας.

Ἀφοῦ ἀπώλεσε τὸν πατέρα της, εἰκοσαετὴς τὴν ἡλικίαν ἡ Μαρία, δὲν τῇ ὑπελείπετο πλέον ἄλλο ὑποστήριγμα ἢ ἡ γενναιότης, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἀγνότης καὶ ἡ καλλονή της· οὐχ ἧττον ὁ ἀριθμὸς τῶν λατρευτῶν της δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητος.

Ἡμέραν τινὰ ἡ ἐνάρετος κόρη κατέγραψε τὰ ὀνόματα τῶν λατρευτῶν αὐτῆς, ἐκ δὲ τοῦ καταλόγου διέγραψε τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐξεφράζοντο σαφῶς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Οἱ ὑπολειφθέντες ἐν τῷ καταλόγῳ ἦσαν δέκα, ἅπαντες ὑπαξιωματικοί.

Πιεζομένη δὲ ἵνα ἐκλέξῃ ἕνα ἐκ τούτων, ὥρισε κρύφα ἑκάστῳ συνέντευξιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν

Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν παρευρίσκοντο ἐν τῷ ὁρισθέντι τόπῳ ἅπαντες. Μεγίστη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς των, ὅτε εἶδον ἐκεῖ συνηγμένους τόσους, ἑνῷ ἕκαστος ἀφικνεῖτο νομίζων ὅτι μόνος αὐτὸς εἶχε κληθῆ. Καὶ τὴν ἔκπληξιν ἤρξατο νὰ διαδέχηται ἡ ὀργὴ καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀπειλητικὴ στάσις, ἧς τὰ ἀποτελέσματα ἤθελον, ἴσως, εἶσθαι λυπηρά, ἂν δὲν ἐνεφανίζετο αἴφνης ἡ νεαρὰ κόρη, φέρουσα ἐπὶ τῶν ροδίνων αὐτῆς χειλέων ἀγγελικὸν μειδίαμα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐτοῖς, χαιρετίσασα μὲ ὕφος μειλήχιον, διότι ἐφάνητε πάντες συνεπεῖς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σας, ἐλθόντες εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν συνέντευξιν. Ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὴν φιλαυτίαν καὶ τὴν φιλαρέσκειαν· πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν ὡς ἀληθεῖς φίλοι διὰ νὰ ἀποφασίσωμεν καλόν τι . . . Ἂς ἐξηγηθῶ σαφέστερον. Ὅλοι μοὶ ἔχετε ἐξομολογηθῆ κάτι τι . . Δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Μάλιστα, ἀπήντησαν μεγαλοφώνως καὶ οἱ δέκα.

— Ὅλοι θέλετε νὰ μὲ νυμφευθῆτε, προσέθεσε μειδιῶσα· εἶνε καὶ τοῦτο ἀληθές ;

— Ναί, ἀπεκρίθησαν ἅπαντες μετ' ἀποφασιστικότητος καὶ σοβαρότητος.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία μὲ ὕφος εὐχαρι . . . Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἐν τούτοις ἕνα μόνον δύναμαι νὰ λάβω ὡς σύζυγον, ἐνῷ ὅλοι σας ἔχετε τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Λέγουσα δὲ ἐγώ, τὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖτε ἀνταξίως *Παρθένον*, ὅτι ἔχετε τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, ἐννοῶ ὅτι ἅπαντες ἔχετε θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Εἰς σέ, ἔνδοξέ μου ἐπιλοχία, ἁρμόζει παράσημον, διότι μὲ ἠγάπησες πρῶτος.

— Σὺ δέ, ἀνδρεῖέ μου λοχία, μὲ τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια σου καὶ μὲ τὸν σταυρόν, τὸν ὁποῖον φέρεις ἐπὶ τοῦ στήθους σου, θὰ ἐτρέλλαινες καὶ δούκισσαν ἀκόμη.

— Πρὸς σὲ δέ, πονηρούτσικε δεκανέα μου, ποῦ μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Αὐστριακῶν, διάβολε! κάτι σπουδαῖον σοῦ ὀφείλω.

— Σὲ ὅμως, καλέ μου ἀρχιτυμπανιστά, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ σὲ προτιμήσῃ, ποῦ ὅταν βλέπω τὸ λεβέντικο ἀνάστημά σου ἐνθυμοῦμαι τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου μου ;

Καὶ ἀφοῦ, χαριεντιζομένη, ἀπηρίθμησε τὰ προτερήματα ἑκάστου μνηστῆρός της ἰδιαιτέρως, ἀνέκραξε :

— Τὸ βλέπετε, μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκλέξω, διότι, οἱονδήποτε καὶ ἂν προτιμήσω, θὰ λυπήσω τοὺς ἐπιλοίπους. Ἀλλά, σταθῆτε, θὰ κάμω κάτι τι καλλίτερον, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ . . .

— Ὁ πόλεμος ἐλπίζω μετ' ὀλίγον νὰ ἀρχίσῃ, διότι, ὡς εἰξεύρετε, ὁ Ναπολέων ὡρκίσθη νὰ εἰσέλθῃ θριαμβευτικῶς 'ς τὴ Βιέννα. Θὰ γείνω δὲ σύζυγος ἐκείνου, ὅστις κατὰ τὴν ἐκστρατείαν θὰ κάμῃ τὸ μεγαλείτερον ἀνδραγάθημα. Ἡ καρδία μου, πεδιεθήθη πρὸς μόνους θησαυρούς, τοὺς ὁποίους δύναμαι νὰ διαθέτω, θὰ τῷ ἀνήκωσιν . . . Εἰς ὅσους λοιπὸν ἀρέσει ἡ ἰδέα αὐτή, προσέθεσεν, ἂς μοὶ σφίγξωσι τὴν χεῖρα.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἔτεινε τὴν ἀλαβάστρινον δεξιάν της μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος.

Τοὺς πλήρεις ἱπποτισμοῦ καὶ μεγαλοφροσύνης τούτους λόγους διεδέχθησαν θορυβώδεις ἐπευφημίαι καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα. Ἅπαντες δὲ ἔσπευσαν νὰ σφίγξωσι τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης Γαλλίδος. Μετ' ὀλίγον πώματα φιαλῶν καλιγεύστου οἴνου ἐξετινάχθησαν εἰς τὸν ἀέρα, ἔπιον δὲ εἰς ὑγείαν τῆς *δόξης* καὶ τοῦ *ἔρωτος* οἱ ἀδιαχώριστοι πλέον ἐκεῖνοι σύντροφοι.

— Καὶ 'στὴ Βιέννα!!! οὔρα α α α! ἀνεκραύγασαν διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ ἥρωες τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς.

. . . . . .

Μετὰ παρέλευσιν δύω μηνῶν, ἀφ' ἧς ἔλαβον χώραν τὰ γεγονότα ταῦτα, ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς εἰσήλασεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αὐστρίας ἐν πλήρει θριάμβῳ. Τὸ 76ον σύνταγμα εἶχε πληρώσει τὰς δάφνας, ἃς ἔδρεψεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, δι' ἀρκετοῦ αἵματος. Μεταξὺ δὲ τῶν βαρέως πληγωθέντων συγκατελέγετο καὶ νεαρὸς ἐπιλοχίας, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν δέκα μνηστήρων τῆς Μαρίας, ἀπολέσας τὴν ἑτέραν τῶν κνημῶν του, ἀποκοπεῖσαν ὑπ' ἐκραγέντος ὀβουζίου. Πίπτων ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης ὑπὸ τὰ ὄμματα ἢ μᾶλλον ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς ὡραίας κοπήλου ἀνέκραξεν :

— Ἐκ τῶν ἐννέα μνηστήρων, οἵτινες σοὶ ὑπολείπονται, οἱ ὀκτὼ θὰ εἶναι δυστυχέστεροι ἀπὸ ἐμέ, διότι θὰ ζήσωσιν.

Οἱ ὁλόκληρον δρᾶμα ἀγνοῦ καὶ εὐγενοῦς ἔρωτος ἐγκλείοντες οὗτοι λόγοι δὲν διέφυγον τῆς προσοχῆς τῆς νεαρᾶς κόρης.

Μετά τινας ἡμέρας τράπεζα, φέρουσα ἕνδεκα παροψίδας, εἶχε παρατεθῆ ἔν τινι οἰνοπωλείῳ τῶν προαστείων τῆς Βιέννης. Ἡ Μαρία, συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της, εἶχε καλέσει εἰς γεῦμα τοὺς μνηστῆράς της, ἕκαστος τῶν ὁποίων κατέλαβε τὴν ὁρισθεῖσαν αὐτῷ θέσιν. Μόνον δὲ ἡ θέσις τοῦ πληγωθέντος ἐπιλοχίου ἔμενε κενή.

Ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ γεύματος, ἐγερθεῖσα ἡ Μαρία ἐχαιρέτισε διὰ συγκινητικῶν φράσεων τὴν κενὴν θέσιν τοῦ δυστυχοῦς πληγωμένου, ὅστις εὑρίσκετο ἔν τινι νοσοκομείῳ τῆς Βιέννης. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν περικαλλῆ μορφὴν τῆς κοπήλου καθίστα ἔτι ὡραιοτέραν ἡ ἐπισκιάζουσα αὐτὴν μελαγχολία καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ὑπώχρων παρειῶν της ῥέοντα δάκρυα. Ἕκαστος δὲ τῶν συνδαιτημόνων ἤρξατο διηγούμενος διάφορα ἐπεισόδια, συμβάντα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βραχείας μὲν πλὴν τόσον ἐνδόξου ἐκείνης ἐκστρατείας. Ἐπὶ τῆς μορφῆς ἁπάντων ἀπεικονίζετο ἡ γλυκεῖα ἐλπίς, διότι ἅπαντες ἐνόμιζον ὅτι ἔφερον ἀρκετοὺς πλέον τίτλους τιμῆς, ἵνα κατασταθῶσιν ἄξιοι τῆς χειρὸς τῆς Μαρίας.

Καίτοι δὲ τὸ γεῦμα εὑρίσκετο περὶ τὸ τέλος ἦτο ψυχρότατον καὶ ἄνευ, οὕτως εἰπεῖν, ζωῆς. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Μαρία εἶχεν ἀπολέσει πλέον, ἀγνοῶ τίνος ἕνεκεν, τὴν συνήθη φαιδρότητα καὶ τὴν νεανικὴν αὐτῆς ζωηρότητα. Ἀναμφιβόλως δ' ἐνδόμυχος θλῖψις κατέτρυχεν αὐτήν. Πληρώσασα αἴφνης τὸ ποτήριόν της ἠγέρθη :

— Ἀδελφοὶ ὑπαξιωματικοί, ἀνέκραξε δι' ὑποτρεμούσης φωνῆς, ὑψώσατε τὰ δαφνοστεφῆ μέτωπά σας· ἀτενίσατε καὶ ἀκούσατε δι' ὑστάτην φορὰν τὴν κάπηλον τοῦ 76ου συντάγματος, χωρὶς νὰ τὴν διακόψητε. Θὰ σᾶς ὁμιλήσω μὲ ἀνοικτὴν καρδιά. Τί θὰ ἦτο διὰ σᾶς μία πτωχὴ καὶ ἄνευ ἀνατροφῆς κόρη, ἐὰν τὴν ἐνυμφεύεσθε ; Ἓν ἐμπόδιον τοῦ ἐνδόξου μέλλοντός σας· ἴσως δ' αἰτία περιφρονήσεων καὶ ἐλέγχων συνειδότος. Ὦ! Θεέ μου!! πόσα δάκρυα ἔχυσεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου διὰ τοῦτο. Τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ζητήσετε, θὰ τὴν δώσω εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἀνάγκην στηρίγματος διὰ νὰ κερδίζῃ τὸν ἄρτον του ἴσως. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη τῆς Μαρίας σας εἶνε θυσία προσφερομένη εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ὅπλων μας, διότι οὕτως ἀφιεροῦται ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸ δυστυχέστερον τῶν μελῶν της, εἰς τὸν δυστυχῆ ἀκρωτηριασμένον. Πίωμεν λοιπὸν εἰς ὑγείαν του, διότι μετ' ὀλίγον θὰ μεταβῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐν ᾧ εὑρίσκεται, καὶ θὰ κλεισθῶ ἐκεῖ, ἢ ν' ἀποθάνω ὡς ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, ἢ νὰ ἐξέλθω ὡς νόμιμος σύζυγος τοῦ ἀπομάχου.

Μόλις δὲ ἤγγισεν εἰς τὰ ὠχρὰ χείλη τῆς τὸ ποτήριον, κατέπεσε σχεδὸν λιπόθυμος, καταβληθεῖσα, διότι ἐν τοῖς συγκινητικοῖς ἐκείνοις λόγοις ἐνείχετο ὁ αἰώνιος ἀποχωρισμός της ἀπὸ τὸν ἐγκοσμίων.

Οὐδεμία φωνὴ ἀντέστη εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ πλήρη αὐταπαρνήσεως ἐκείνην ἀπόφασίν της· μόνον γοεροὶ λυγμοὶ ἠκούοντο.

*
* *

Δέκα ἡμέρας μετὰ τ' ἀνωτέρω συμβάντα ἐνεχειρίσθη εἰς τὴν πρώτην κάπηλον τοῦ 76ου συντάγματος, εὑρισκομένην ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Βιέννης, μια ἐπιστολὴ φέρουσα τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα. Ὁ μὲ ἀέτειον ὄμμα ἀνὴρ — ὅστις ἤξευρε πάντοτε νὰ ἀνακαλύπτῃ καὶ νὰ ἀνταμείβῃ τὴν ἀρετὴν — ἐπροίκιζε τὴν νεαρὰν κόρη μὲ ἐτήσιον εἰσόδημα χιλίων πεντακοσίων φράγκων, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατόν της, θὰ ἀπενείμετο καὶ εἰς τὰ τέκνα της.

Ἦτο ἄξια νὰ γείνῃ μήτηρ.

Ἐν Πάτραις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν *Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσσ*

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον **2,20.**